

NIEUWE GLASRAMEN
IN DE KONINKLIJKE BELGISCHE KERK
SINT-JULIAAN-DER-VLAMINGEN TE ROME

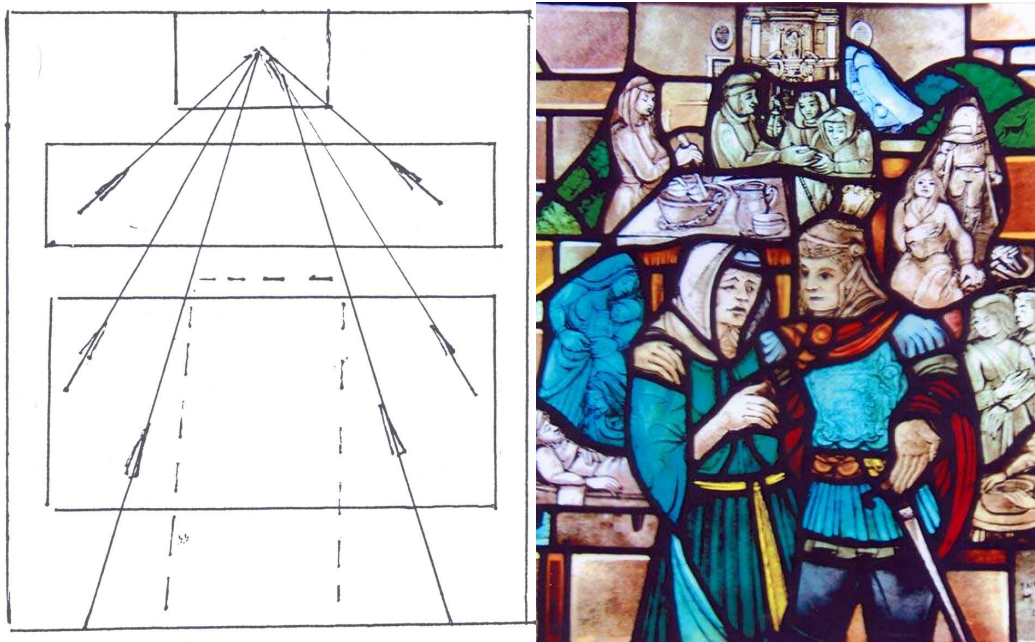
Op 14 juli 2008 werden in de Koninklijke Belgische Kerk “Sint-Juliaan-der-Vlamingen” te Rome, Via del Sudario 41, twee nieuwe glasramen geplaatst van de hand van kunstglazenier Maurits Nevens uit Lot.

De huidige kerk, die zijn oorsprong heeft in de vroege middeleeuwen, werd gebouwd in de 17de-18de eeuw. Naast andere kunstwerken bezit de kerk reeds een merkwaardig glasraam boven het hoofdaltaar.

Het **eerste glasraam** kreeg de titel “**De Uitnodiging**”. In dit glasraam wordt de samenvatting van de oorspronkelijke betekenis en doel van de Stichting “Sint-Juliaan-der-Vlamingen” voorgesteld. Aanvankelijk was het huis bestemd als onthaal voor Romebedevaarders uit Vlaanderen en opvang voor zieke en arme pelgrims. Volgens de traditie zou Robrecht II, Graaf van Vlaanderen het “gasthuis” in 1096 bezocht hebben. Al snel werd het onder de bescherming gesteld van de Heilige Juliaan de hospitaalman : “San Giuliano Ospedaliere”, apostel van de naastenliefde. De oudste Statuten van de Stichting die in het historisch archief worden bewaard zijn van 1444. In 1536 bezoekt Keizer Karel V van Gent de kerk. Door de eeuwen heen vonden en vinden de bedevaarders en Romereizigers uit Vlaanderen en later uit België in San Giuliano een hartelijk onthaal.

In dit glasraam zien we Sint Juliaan in Romeinse klederdracht, omdat de traditie wil dat hij een bekeerde Romeinse soldaat was. Hij nodigt een arme uit naar het gasthuis of “hospitium” te komen waarvan de voorgevel bovenaan in het midden van het glasraam te zien is. Beide hoofdfiguren worden omgeven door armen, zieken, moeders met kinderen, melaatsen met hun ratel, anders valieden, bedelaars en vluchtelingen aan wie voedsel wordt uitgedeeld.

De compositie vormt een piramide met de spits naar de ingang van het gasthuis : de kerk. Deze opbouw benadrukt vooral het gevoel van welkom te zijn en ontvangen te worden.

Het **tweede glasraam** kreeg de titel “**Pelgrimstocht van de Vlamingen naar Rome**”. Sint-Juliaan-der-Vlamingen werd door de eeuwen heen een aantrekkingspunt voor pelgrims uit onze streken in het centrum van Rome.

Van Ieper en de zee tot Tongeren, van Antwerpen tot Doornik en Frans-Vlaanderen kwamen de pelgrims uit de vier windstreken over bergen en zeeën naar dit bekende centrum van kunst en cultuur zoals het stilaan uitgegroeid was. Een fraaie barokkerk wordt het verzamelpunt. De schilderijen en de verfraaiing van de kerk wordt aan kunstenaars, schilders en beeldhouwers, uit Vlaanderen en de Nederlanden toevertrouwd. Vorsten en hoogwaardigheidsbekleders vereren in de loop van de eeuwen de kerk met hun bezoek, zoals Keizer Karel V uit Gent en later onze Belgische vorsten. Keizerin Maria-Theresia van Oostenrijk en Groothertogin van Hongarije verleent de kerk de titel “koninklijke”, terwijl Koningin Louise-Marie van Orléans, de eerste Belgische Koningin de kerk het huidige hoofdaltaar schenkt. Vele belangrijke personaliteiten uit onze gewesten en later uit België worden er begraven en krijgen er gedenkstenen en grafmonumenten, waaronder Kardinaal Jan Pieter Schotte, c.i.c.m., secretaris-generaal van de Bisschoppensynode en eerste titularis van de diaconie van Sint-Juliaan-der-Vlamingen, de meest recente is. Op 7 januari 2008, 3 jaar na zijn overlijden op 10 januari 2005, werd hij er plechtig bijgezet. De culturele rol van de Stichting wordt in onze tijd voortgezet door de Vlaams Culturele Kring, die in 1909 werd opgericht onder de naam van de “Ruusbroeckgenootschap” en nu al 11 jaar een concertcyclus organiseert van 9 concerten van barokmuziek en dit telkens op de 2de dinsdag van de maand, van oktober tot en met juni.

Heel dit historisch gebeuren wordt in dit glasraam samengevat. Centraal staat het eeuwenoude zegel van de Stichting. Bovenaan zien we de torens van Vlaanderen en vandaar vertrekken links en rechts een stroom bedevaarders naar Rome. Zowel adellijke personen als arbeiders,

intellectuelen, wetenschappers en ambachtslui, schrijvers, beeldhouwers, muzikanten en schilders, moeder en soldaten, ouderen en jongeren scharen zich in cirkelvorm rond de gedekte tafel van de Stichting waar het open boek naar verwijst met enkele woorden uit een gedicht : “Laat mij mijn ziel dragen” : “*brood en wijn op de tafel – en het Boek geopend aan de parabel van de Goede Herder*”. Tussen al deze mensen plaatste de kunstenaar ook de opdrachtgever met een verwijzing naar zijn gemeente van herkomst en de culturele activiteiten die hij in het voetspoor van het verleden verder zet.

